

עין משפט ונר מצוה

בח א מיי פיל מהל' עבודת יוה"כ הליצ':

בח ב מיי פיד מהל' שחיטה הליצ' ופי"א מהל' פסלי המוקדשן הלכס יח:
ג מיי פ"ד מהל' שחיטה הליצ' סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' סעף י':
ד מיי פ"ז מהל' פסולי המוקדשן הליצ':

לב ה ו מיי פ"א שס לז ז מיי פ"ה מהל' פרה אדומה הליצ':
לד ח מיי שס פ"ד הלכס יז:
לה ט מיי שס פ"ה הלכס ז:

—

רבינו גרשום

פסול התמיד א"כ הורא ליה עבודה באחר ונתן כל עבודה כו' הכי קאמר יכיר יהא פסול מדרבנן אם אחר מירק כלומר דגנדר השחיטה לכך שנינו רוב אחד ורוב שנים דיכול אפי' אחד ועכשיו סיפא זו היא בקרשים. שהרי עשה בה מעשה טרפה ביד עובד כוכבים כלומר שפסולה היה בראשון ויהא נדחט עובד כוכבים. עולת העוף נמי היכא דמלקא סימן אחד למטה מן הסקרא וסימן אחד למעלה מן הסקרא וזו לא דינו הוא ודינו שכלו למעלה מן הסקרא ומייד של עולת העוף. ושל חטאת העוף למטה מן הסקרא וסיקרא חוגרת סביבו של מזבח באמצע. ומאי סקרא אדמומית שמהן עושין מגינים. שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף: למ"ד ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף מיחייב דחשוב ככולו בחוץ אבל למ"ד אדניה לשחיטה אלא לבסוף (נכששו) לא מיחייב שסופה של שחיטה היתה בפנים וחשוב כאלו. כל שחט בחוץ כלום: כל העוסקים בפרה מטמא בגדים מתחלה ועד סוף כדתיבי בתורה ששבעה היו עוסקין בפרה כלומר אחד שחט ואחר שורף ואחר מזה וכל העוסקין ע"ד י' ופוסלין אותה במלאכה כלומר לפרה אדומה כיצד שאם חתך שום דבר או עץ או חוט בהמה בתוך כך שהיו עוסקים בפרה פסולה הפרה כיצד אירע בה פסול בשחיטה כלומר כששחט קצת וחתך חפץ אחר בתוך כך ועכשיו כיון שאירע בה פסול בשחיטה אמרינן כהנה בשחיטה אמרינן אינה לשחיטה אלא לבסוף. אפילו אירע בה פסול א' בתחלת שחיטה שעשה עמה מלאכה לא חשובה שחיטה ואינה מטמאה אבל בהוייתא אירע בה פסלות שוו לבסוף קודם פסלות מטמאה בגדים דאנן אמרינן דכל העוסקים בפרה מטמא ואחר פסולה היא חשובה כאין אלא אי אמרת ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף תפלוג בשחיטה וכו': נתקלקל בשחיטה אירע בשחיטה (קאמרת). כלומר דפסולה אירע בשחיטה ועכשיו איגלא וכו' ומשום הכי פסולה (אלא) (אבל) במקום אחר עדיין

כמ:

אם כן הוי ליה עבודה באחר. הוה מצי נמי למיפרך א"כ הויא ליה שחיטה בשנים כיון דאם לא מירק פסול ואין שנים שוחטין בזבח אחד אפילו בזה אחר זה כדמוכח לקמן בשמעתינן וא"ת ומאי קשיא ליה מעבודה בלחך הא בפרק איכא מאן דסבר אפילו שחיטת פר כ"ג צור ואפילו מאן דפסיל היינו דוקא פרו דקאמי לזבח יו"כ וקאי עליה לחך ומוקה אצל תמיד דלא שייך לזבח יו"כ ולא קאי עליה אחרן ומוקה לא וי"ל דמ"מ פסול מדרבנן: **ל'מה** י' צמרק. ואע"ג

דבחולין נמי צעינן כל השנים לכתחלה מ"מ כיון שיש דוחק בדבר לא היה לנו לעשות ע"י אחרים: **אמר** ר"ע משמיה דר"י סבא אינה לשחיטה אלא בסוף. ז' אע"ג דרבא ס"ל הכי צפ"צ דזבחים (דף ג'). אפ"ה לא חשיב ליה כהדי תלת דהלכה כר"ל לגבי רבי יוחנן דריש פרק החולין (יצימות דף לו.) משום דהך משמיה דלוי אמרה ר"ל: **בגון** ששחט סימן אחד בחוין. פי' צקונטרס צעוף קדשים וקשה לפירושו דמ"ט דמאן דפטר כיון דצמליקה צחוך לא מחייב צלח בשחיטה והרי עשה הכשר שחיטה צחוך ורבי יוסף נמי למה ליה למינקט

השוחט פרק שני חולין

מזה למרק. משום דס. ואני שמעתי ציומא משום צריב עס הדרת מלך ואין לציט כך דל"כ כל עבודות נמי והרי הכתוב הקפיד צ"ג וגירש את ריב עס: **אינה לשחיטה.** אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: **ישנה לשחיטה.** הכל קרוי שחיטה: **פסולה.** ואפילו למ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף ולא מיקרי שחיטת עובד כוכבים מיהו שחיטת ישראל נמי לא הויא והויא לה כקוץ בעלמא ואיטרפא לה: **מעשה טרפה.** מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה צו נעשה בה ציד עובד כוכבים: עולת העוף נמעלה מחוט הסיקרא חטאת העוף למטה כדלמר צוזבחים

(דף סד: סה:). **שהרי עשה זה [מעשה חטאת העוף] למטה.** במקום פסולה מעשה שהוא חשוב בשחטת העוף להכשירו צקן צמליקת חטאת העוף צסימן אחד הילכך ה"נ חשיב לפסול אע"ג דצעולה לא הוי סוף מליקה עד גמר השני: **מיחייב.** משום שחטי חוץ: **מר לא אמר הכי.** דלוי צעוף אס שחט סימן ראשון צחוך מיחייב שהרי דכוותה כשר צפנים צמליקת חטאת חוץ. השוחט עוף קדשים צחוך מיחייב דילין מרציול דלשר ישחטי' בשחיטת קדשים צפרק השוחט (וצבחים קו.) אצל המולק (ה) את העוף פטור: **כל העסוקין צפרה.** אדומה: **אמסחלה ועד סופה.** בלחמ עבודותיה צין צאמנע וצין צמחלה וצין צסוף: **כדכתיב [במדבר יט] עץ אלו ואזו ושיני תולעת והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמין ליה וצבס צגדיו הכהן וגו' וכתיב צשריפתה והשורף אותה וגו' ותניא צבסיפרי' אס המשליך את האזוב מטמא צגדים השורף לא כ"ש מה מ"ל והשורף צא הכתוב ולימד על כל העסוקים צפרה מתחלה ועד סוף שיהו טעונים צכזכות צגדים: **ופוסלין אותה צמלאכה.** אס נמעסקו עמה צמלאכה לחמת כגון ששחט וחטך עמה דלעת דתניא (ספרי חקת יט ג) ושחט אותה' צא הכתוב ולימד על הפרה שמהא מלאכה פוסלתה צשחיטתה ושרף את הפרה' צא הכתוב ולימד שמהא מלאכה פוסלת צשריפתה: **שחיטתם צגדים.** כגון צאמנצלה: **אינה ואס אסף אפרה או שרפה ולא נגע צה או אפילו נגע צה צפשוטי כלי עץ שלא טמאתו משום נצלה אינו טמא משום מתעסק צפרה שאין כאן פרה אדומה: **צהואפה.** צהואת דמה שהיה מזה הימנה ו' פעמים כנגד פתח של היכל כדכתיב (שס יט) והזה אל נכח פני וגו': **קודם פסולה מטמאה צגדים.** דמתעסק צפרה הוא וכבר נעשית שחיטתה צהכשר: **דלאו שחיטה היא כלל.** שהרי סופה הוכיח אצל היכא דגמררה שחיטה ממש אימא לך דכולה קרויה שחיטה מתחלה ועד סוף: **לפלוג.** נמי האי תנא צהכשרא דפרה אפילו צפרה שלא נפסלה יש לחלק צין צגדים לצגדים: **סתימתאה** קלמא דר"מ צשחיטה ענמה ואמאי נקט הוזה ואע"ג דלריי צפסול מלאכה מ"מ קלמר שפיר צסמוך שאני נתקלקלה דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל דכבר דגברא קמא לא מטמאה וגברא בתרא מטמאה אמר רב יוסף תרי גברי בחד זיבחא קאמרת בר מיניה דההוא דתנינא א' י'תזבח שלא יהו שנים שוחטין זבח אחד ²תזבחהו שלא יהא אחד שוחט שני זבחים ואמר רב כהנא תזבחהו כתיב א"ל אביי לאו אתמר עלה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן זו דברי רבי אלעזר ברבי שמעון סתימתאה****

כמו נתקלקלה צשחיטה דלמר צסמוך דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל גצי פרה לכך נקט עוף דהכשרו צסימן אחד וכן פירש לקמן צקונטרס: **אירע** בשחיטתה. פ"ה כגון נמנצלה ור"ת מפרש פסול של מלאכה לחמת דומיא דהואה דאי לחמת צשחיטה נמי יש חילוק צמלאכה צין קודם פסולה צין לאחר פסולה בא"כ לפלוג צשחיטה ענמה ואמאי נקט הוזה ואע"ג דלריי צפסול מלאכה מ"מ קלמר שפיר צסמוך שאני נתקלקלה צשחיטה דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל דכיון דנתקלקלה א"כ לא נעשה עדיין כלום לשם פרה צכשרות אצל אירע פסול צהואתה אין לחוש דכבר נעשית השחיטה צכשרות: **ר"ר** גברי בחד זיבחא קאמרת. תימה הא ע"כ שלא יהיו צ' שוחטין זבח אחד היינו לכתחלה אצל צדעצד כשר כמו אחד שוחט צ' וצבחים דמוקי לעיל מתניטין דשוחט צ' ראשים כלחד שחיטתו כשרה צקדשים וא"כ אחמי לפלוג צהכשר דפרה וי"ל דכיון דלכתחלה אסור מילתא דלא שכיחא היא אע"ג דפריך לפלוג צצ' סודרים הא שכיחא טפי:

מזה למרק. משום דס. ואני שמעתי ציומא משום צריב עס הדרת מלך ואין לציט כך דל"כ כל עבודות נמי והרי הכתוב הקפיד צ"ג וגירש את ריב עס: **אינה לשחיטה.** אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: **ישנה לשחיטה.** הכל קרוי שחיטה: **פסולה.** ואפילו למ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף ולא מיקרי שחיטת עובד כוכבים מיהו שחיטת ישראל נמי לא הויא והויא לה כקוץ בעלמא ואיטרפא לה: **מעשה טרפה.** מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה צו נעשה בה ציד עובד כוכבים: עולת העוף נמעלה מחוט הסיקרא חטאת העוף למטה כדלמר צוזבחים (דף סד: סה:). **שהרי עשה זה [מעשה חטאת העוף] למטה.** במקום פסולה מעשה שהוא חשוב בשחטת העוף להכשירו צקן צמליקת חטאת העוף צסימן אחד הילכך ה"נ חשיב לפסול אע"ג דצעולה לא הוי סוף מליקה עד גמר השני: **מיחייב.** משום שחטי חוץ: **מר לא אמר הכי.** דלוי צעוף אס שחט סימן ראשון צחוך מיחייב שהרי דכוותה כשר צפנים צמליקת חטאת חוץ. השוחט עוף קדשים צחוך מיחייב דילין מרציול דלשר ישחטי' בשחיטת קדשים צפרק השוחט (וצבחים קו.) אצל המולק (ה) את העוף פטור: **כל העסוקין צפרה.** אדומה: **אמסחלה ועד סופה.** בלחמ עבודותיה צין צאמנע וצין צמחלה וצין צסוף: **כדכתיב [במדבר יט] עץ אלו ואזו ושיני תולעת והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמין ליה וצבס צגדיו הכהן וגו' וכתיב צשריפתה והשורף אותה וגו' ותניא צבסיפרי' אס המשליך את האזוב מטמא צגדים השורף לא כ"ש מה מ"ל והשורף צא הכתוב ולימד על כל העסוקים צפרה מתחלה ועד סוף שיהו טעונים צכזכות צגדים: **ופוסלין אותה צמלאכה.** אס נמעסקו עמה צמלאכה לחמת כגון ששחט וחטך עמה דלעת דתניא (ספרי חקת יט ג) ושחט אותה' צא הכתוב ולימד על הפרה שמהא מלאכה פוסלתה צשחיטתה ושרף את הפרה' צא הכתוב ולימד שמהא מלאכה פוסלת צשריפתה: **שחיטתם צגדים.** כגון צאמנצלה: **אינה ואס אסף אפרה או שרפה ולא נגע צה או אפילו נגע צה צפשוטי כלי עץ שלא טמאתו משום נצלה אינו טמא משום מתעסק צפרה שאין כאן פרה אדומה: **צהואפה.** צהואת דמה שהיה מזה הימנה ו' פעמים כנגד פתח של היכל כדכתיב (שס יט) והזה אל נכח פני וגו': **קודם פסולה מטמאה צגדים.** דמתעסק צפרה הוא וכבר נעשית שחיטתה צהכשר: **דלאו שחיטה היא כלל.** שהרי סופה הוכיח אצל היכא דגמררה שחיטה ממש אימא לך דכולה קרויה שחיטה מתחלה ועד סוף: **לפלוג.** נמי האי תנא צהכשרא דפרה אפילו צפרה שלא נפסלה יש לחלק צין צגדים לצגדים: **סתימתאה** קלמא דר"מ צשחיטה ענמה ואמאי נקט הוזה ואע"ג דלריי צפסול מלאכה מ"מ קלמר שפיר צסמוך שאני נתקלקלה דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל דכיון דנתקלקלה א"כ לא נעשה עדיין כלום לשם פרה צכשרות אצל אירע פסול צהואתה אין לחוש דכבר נעשית השחיטה צכשרות: **ר"ר** גברי בחד זיבחא קאמרת. תימה הא ע"כ שלא יהיו צ' שוחטין זבח אחד היינו לכתחלה אצל צדעצד כשר כמו אחד שוחט צ' וצבחים דמוקי לעיל מתניטין דשוחט צ' ראשים כלחד שחיטתו כשרה צקדשים וא"כ אחמי לפלוג צהכשר דפרה וי"ל דכיון דלכתחלה אסור מילתא דלא שכיחא היא אע"ג דפריך לפלוג צצ' סודרים הא שכיחא טפי:****

מזה למרק. משום דס. ואני שמעתי ציומא משום צריב עס הדרת מלך ואין לציט כך דל"כ כל עבודות נמי והרי הכתוב הקפיד צ"ג וגירש את ריב עס: **אינה לשחיטה.** אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: **ישנה לשחיטה.** הכל קרוי שחיטה: **פסולה.** ואפילו למ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף ולא מיקרי שחיטת עובד כוכבים מיהו שחיטת ישראל נמי לא הויא והויא לה כקוץ בעלמא ואיטרפא לה: **מעשה טרפה.** מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה צו נעשה בה ציד עובד כוכבים: עולת העוף נמעלה מחוט הסיקרא חטאת העוף למטה כדלמר צוזבחים (דף סד: סה:). **שהרי עשה זה [מעשה חטאת העוף] למטה.** במקום פסולה מעשה שהוא חשוב בשחטת העוף להכשירו צקן צמליקת חטאת העוף צסימן אחד הילכך ה"נ חשיב לפסול אע"ג דצעולה לא הוי סוף מליקה עד גמר השני: **מיחייב.** משום שחטי חוץ: **מר לא אמר הכי.** דלוי צעוף אס שחט סימן ראשון צחוך מיחייב שהרי דכוותה כשר צפנים צמליקת חטאת חוץ. השוחט עוף קדשים צחוך מיחייב דילין מרציול דלשר ישחטי' בשחיטת קדשים צפרק השוחט (וצבחים קו.) אצל המולק (ה) את העוף פטור: **כל העסוקין צפרה.** אדומה: **אמסחלה ועד סופה.** בלחמ עבודותיה צין צאמנע וצין צמחלה וצין צסוף: **כדכתיב [במדבר יט] עץ אלו ואזו ושיני תולעת והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמין ליה וצבס צגדיו הכהן וגו' וכתיב צשריפתה והשורף אותה וגו' ותניא צבסיפרי' אס המשליך את האזוב מטמא צגדים השורף לא כ"ש מה מ"ל והשורף צא הכתוב ולימד על כל העסוקים צפרה מתחלה ועד סוף שיהו טעונים צכזכות צגדים: **ופוסלין אותה צמלאכה.** אס נמעסקו עמה צמלאכה לחמת כגון ששחט וחטך עמה דלעת דתניא (ספרי חקת יט ג) ושחט אותה' צא הכתוב ולימד על הפרה שמהא מלאכה פוסלתה צשחיטתה ושרף את הפרה' צא הכתוב ולימד שמהא מלאכה פוסלת צשריפתה: **שחיטתם צגדים.** כגון צאמנצלה: **אינה ואס אסף אפרה או שרפה ולא נגע צה או אפילו נגע צה צפשוטי כלי עץ שלא טמאתו משום נצלה אינו טמא משום מתעסק צפרה שאין כאן פרה אדומה: **צהואפה.** צהואת דמה שהיה מזה הימנה ו' פעמים כנגד פתח של היכל כדכתיב (שס יט) והזה אל נכח פני וגו': **קודם פסולה מטמאה צגדים.** דמתעסק צפרה הוא וכבר נעשית שחיטתה צהכשר: **דלאו שחיטה היא כלל.** שהרי סופה הוכיח אצל היכא דגמררה שחיטה ממש אימא לך דכולה קרויה שחיטה מתחלה ועד סוף: **לפלוג.** נמי האי תנא צהכשרא דפרה אפילו צפרה שלא נפסלה יש לחלק צין צגדים לצגדים: **סתימתאה** קלמא דר"מ צשחיטה ענמה ואמאי נקט הוזה ואע"ג דלריי צפסול מלאכה מ"מ קלמר שפיר צסמוך שאני נתקלקלה דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל דכיון דנתקלקלה א"כ לא נעשה עדיין כלום לשם פרה צכשרות אצל אירע פסול צהואתה אין לחוש דכבר נעשית השחיטה צכשרות: **ר"ר** גברי בחד זיבחא קאמרת. תימה הא ע"כ שלא יהיו צ' שוחטין זבח אחד היינו לכתחלה אצל צדעצד כשר כמו אחד שוחט צ' וצבחים דמוקי לעיל מתניטין דשוחט צ' ראשים כלחד שחיטתו כשרה צקדשים וא"כ אחמי לפלוג צהכשר דפרה וי"ל דכיון דלכתחלה אסור מילתא דלא שכיחא היא אע"ג דפריך לפלוג צצ' סודרים הא שכיחא טפי:****

מזה למרק. משום דס. ואני שמעתי ציומא משום צריב עס הדרת מלך ואין לציט כך דל"כ כל עבודות נמי והרי הכתוב הקפיד צ"ג וגירש את ריב עס: **אינה לשחיטה.** אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: **ישנה לשחיטה.** הכל קרוי שחיטה: **פסולה.** ואפילו למ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף ולא מיקרי שחיטת עובד כוכבים מיהו שחיטת ישראל נמי לא הויא והויא לה כקוץ בעלמא ואיטרפא לה: **מעשה טרפה.** מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה צו נעשה בה ציד עובד כוכבים: עולת העוף נמעלה מחוט הסיקרא חטאת העוף למטה כדלמר צוזבחים (דף סד: סה:). **שהרי עשה זה [מעשה חטאת העוף] למטה.** במקום פסולה מעשה שהוא חשוב בשחטת העוף להכשירו צקן צמליקת חטאת העוף צסימן אחד הילכך ה"נ חשיב לפסול אע"ג דצעולה לא הוי סוף מליקה עד גמר השני: **מיחייב.** משום שחטי חוץ: **מר לא אמר הכי.** דלוי צעוף אס שחט סימן ראשון צחוך מיחייב שהרי דכוותה כשר צפנים צמליקת חטאת חוץ. השוחט עוף קדשים צחוך מיחייב דילין מרציול דלשר ישחטי' בשחיטת קדשים צפרק השוחט (וצבחים קו.) אצל המולק (ה) את העוף פטור: **כל העסוקין צפרה.** אדומה: **אמסחלה ועד סופה.** בלחמ עבודותיה צין צאמנע וצין צמחלה וצין צסוף: **כדכתיב [במדבר יט] עץ אלו ואזו ושיני תולעת והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמין ליה וצבס צגדיו הכהן וגו' וכתיב צשריפתה והשורף אותה וגו' ותניא צבסיפרי' אס המשליך את האזוב מטמא צגדים השורף לא כ"ש מה מ"ל והשורף צא הכתוב ולימד על כל העסוקים צפרה מתחלה ועד סוף שיהו טעונים צכזכות צגדים: **ופוסלין אותה צמלאכה.** אס נמעסקו עמה צמלאכה לחמת כגון ששחט וחטך עמה דלעת דתניא (ספרי חקת יט ג) ושחט אותה' צא הכתוב ולימד על הפרה שמהא מלאכה פוסלתה צשחיטתה ושרף את הפרה' צא הכתוב ולימד שמהא מלאכה פוסלת צשריפתה: **שחיטתם צגדים.** כגון צאמנצלה: **אינה ואס אסף אפרה או שרפה ולא נגע צה או אפילו נגע צה צפשוטי כלי עץ שלא טמאתו משום נצלה אינו טמא משום מתעסק צפרה שאין כאן פרה אדומה: **צהואפה.** צהואת דמה שהיה מזה הימנה ו' פעמים כנגד פתח של היכל כדכתיב (שס יט) והזה אל נכח פני וגו': **קודם פסולה מטמאה צגדים.** דמתעסק צפרה הוא וכבר נעשית שחיטתה צהכשר: **דלאו שחיטה היא כלל.** שהרי סופה הוכיח אצל היכא דגמררה שחיטה ממש אימא לך דכולה קרויה שחיטה מתחלה ועד סוף: **לפלוג.** נמי האי תנא צהכשרא דפרה אפילו צפרה שלא נפסלה יש לחלק צין צגדים לצגדים: **סתימתאה** קלמא דר"מ צשחיטה ענמה ואמאי נקט הוזה ואע"ג דלריי צפסול מלאכה מ"מ קלמר שפיר צסמוך שאני נתקלקלה דאגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל דכיון דנתקלקלה א"כ לא נעשה עדיין כלום לשם פרה צכשרות אצל אירע פסול צהואתה אין לחוש דכבר נעשית השחיטה צכשרות: **ר"ר** גברי בחד זיבחא קאמרת. תימה הא ע"כ שלא יהיו צ' שוחטין זבח אחד היינו לכתחלה אצל צדעצד כשר כמו אחד שוחט צ' וצבחים דמוקי לעיל מתניטין דשוחט צ' ראשים כלחד שחיטתו כשרה צקדשים וא"כ אחמי לפלוג צהכשר דפרה וי"ל דכיון דלכתחלה אסור מילתא דלא שכיחא היא אע"ג דפריך לפלוג צצ' סודרים הא שכיחא טפי:****

אמר אני דישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף: אלא אי קשיא הא קשיא למ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף ליפלוג נמי בהכשרה וכו' כלומר אפי' דלא אירע בה פסול בשחיטה כגון דשחטה בתרי גברי דגברא קמא לא מטמא כלומר דעדיין לא חשוב שחיטה וגברא בתרא מטמא משום אירעיה לשחיטה אלא לבסוף: בר מינה דההיא כלומר הא לא קשיא לא מצית למיפרך ודאי הכא אינה לשחיטה אלא לבסוף אבל במקום אחר עדיין אי קשיא אפי' פסול שאירע (בשחיטה) דאינה לשחיטה אלא לבסוף: א"ל אביי ולאן איתמר עלה דהדרת דהתם דאינה לשחיטה אלא לבסוף: א' דמחלוקת בין ר' אלעזר בר' שמעון ובין חכמים דחכ"א שנים שוחטין וכו' דישנה לשחיטה מתחלה וכו' ולר' שמעון בן

מסורת הש"ס

א) יומא לב: עג. הוריות יב: ב) צ"ק עג. א) וצבחים ג. נפסחים סג. לקמן לו. קמת. צ"ק עג. ד) פרה פ"ד מ"ד ע"ש, ה) עין בפשטי" דברים יב ד"ה מונח, ו) ויקרא יז, א) וחקת יט יז, ב) ובמדבר יט, ב) [שס, י] ו"ע"ע מוס' יומא לב: ד"ה א"כ, ב) [ביומא לג. מוס' ד"ה למה וכו' ביארו היתיר ע"ש, ג) ו"ע"ע מוס' צ"מ מם. ד"ה מנחה ומוס' ע"ז ע"א. ומוס' מנחות יב: ד"ה רב אשין.

—

תורה אור השלם

- ↑ רק בקל אות נפסף תזבח ואבלת בשר בברכת יי אלהיך אשר נתן לך בכל שערך הקטא ותשודור יאכלנו כצב וקאלי:
- ↑ דברים יט טו וכי תזבחו זבח שלמים ליי לרצונכם תזבחוהו ויקרא ה ה

—

הנהגות הב"ח

א) ש"י ד"ה מר לא וכו' בפרק השוחט דף קו אצל המולק. י"ב שס במנחה דף קי"א: ב) תוס' ד"ה כגון וכו' ומהא לפשע דלחייב צבנהא ופטור למ"ד אינה לשחיטה אלא בסוף ורב יוסף לבי"ע מחייב שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף בחוץ ופסולה דנקט רב יוסף:

—

הנהגות מהר"ב רהנשבורג

א) גמ' דמנחת חנוכ צבורה אור ציין דברים יב והוא נמחק: ב) תר"ח אירע וכו' צין קודם פסולה צין לאחר פסולה. י"ב עין מידושי רשנ"א והר"ן:

—

מוסף רש"י

יכול יהא פסול מדרבנן. האלו וכל עלמו לזס הוא כריך פסול וכו' מן ריבזו צא אחד כמחוי: בחולין מן (וימאט לב.). לכך שנינו רוב אחד בעוף כו'. ממנשה יתירא חלל בחולין וחלל צקדשים (שם ג.). אינה לשחיטה אלא בסוף. אין שחיטה נקראת אלא לבסוף, ונפקא מינה לענין המנשצ צקדשים חוץ למקום או חוץ לממן או מנשצ שלא לעמן אינה מתנשה אלא אס כן מנשצ צסוף שחיטה סוף. וכל מנה דמשיי הויא מתנשה (שם).

—

שיטה מקובצת

א) וחתיא כל עבודת יוה"כ. י"ב בכל הפרי יד כתוב ותנן וכן כתוב שם ביומא: ב) ואין לבי אמר כך דא"כ: ג) מתחלתה ועד סופה באחת מכל עבודותיה: ד) אצי"ג דרבא ס"ל הכי. י"ב ע"י תוס' בכורות דף יד ע"א: א) אלא כמחקך בשל בעלמא והוי כמו נתקלקלה:

^[1] כלומר נראה דל"ל אפי' אירע בה פסול צסוף שחיטה שעשה עמה וכו'. ב) אפי' שחט מקלח סימנים צחוך וגמררה צפנים גצי חייב משום דינשה לשחיטה מתחלה ועד סוף. ג) דברי רבינו אלו הם משוללים בהנה דמאי ענין מחלוקת ראש"ש וחכמים לינשה לשחיטה מתחלה ועד סוף או לא דעממא דראש"ש דילין מקלח וזהו"ה ה"א וי"ע.